

I a tot això, els de Primàries, què?

written by Joan Gil | 16 de maig de 2022

Molts dels lectors i lectores de *L'Unilateral* estareu d'acord amb mi en què la situació política catalana actual és de complet descrèdit polític, de manca de credibilitat de la classe política catalana i de profunda tristesa i desencís per descobrir que no només no disposem d'una República Catalana independent sinó que estem pitjor que abans que comencés el procés (estafa). Però compte, aquest no és un article pessimista.

I és que és ben cert que estem ben afartats de derrotisme. No obstant això, per parlar de solucions cal usar el principi de realitat, parlar clar, analitzar d'entrada quin és el moment actual. Ara podem perdre la llengua, l'element central de la identitat catalana, que cohesiona el país i que com a conseqüència el fa creatiu, actiu, productiu, el fa fort, unit, potent. La desnacionalització de Catalunya ens albira un futur mediocre, d'assimilació d'una cultura que no és la nostra (i això no vol dir que la nostra sigui millor sinó que encaixa millor amb què és la nació), de descohesió social; un període d'ombres.

Haver anat de catxa (fanfarronada, en català) per part de CiU, CDC, PDeCAT, Junts i ERC i no haver resistit com cal contra la supressió de l'autonomia catalana (per l'article 155) ha donat la imatge i el missatge a l'Estat espanyol que podrien anar més de pressa en el procés d'espanyolització del Principat de Catalunya. Per això els presos polítics, per això l'exili, per això les multes, per això les sentències judicials contra el català, per això la repressió, per això ens espien amb tanta tranquil·litat i sorna.

Dit això, hi ha elements d'esperança: hi ha un major múscul

ciudadà que fomenta l'ús de la llengua, la societat catalana és conscient que un procés d'independència és quelcom seriós i no una festa, l'amplíssima societat civil catalana (signe d'identitat del país) manté la seva activitat, tot i que de forma precària: només cal veure com està el moviment estudiantil, el món de l'educació en el lleure –en hores baixes, no només per la pandèmia. També hi ha un rum-rum de preocupació generalitzada entre certs sectors de la població catalana i dels Països Catalans per la situació d'emergència lingüística, per la tendència a la desaparició de la llengua pròpia del país. Aquesta preocupació és un fet positiu. Pel que fa a l'idioma, ja fa anys teníem dades, i els que vam avisar (com vam avisar que una cosa era el procés independentista de base i una altra l'engany de la partitocràcia catalana) no fórem escoltats, i ara que hi ha major consciència només podem estar contents i posar-nos a treballar tots plegats per resoldre els reptes que tenim.

I a tot plegat, Primàries què ha estat fent? Molta gent s'ho deu qüestionar, tot i que la millor pregunta és: i jo, què he fet pel meu país?

Doncs hem fet molta feina, molt bona i amb molt pocs recursos. Òbviament, els mitjans del règim, tant els del 78 com els del processisme, han donat més presència a nous partits sense cap mena de representació com Centrem o el PNC, omplint pàgines i pàgines de diaris subvencionats amb els nostres impostos, i poca presència a Primàries. Però no ens queixarem d'això. Ningú va dir que seria fàcil. I per això no ens rendirem. I és que no ens hem rendit, som els que diem que el mandat democràtic sorgit del 1r d'octubre del 2017 s'ha d'aplicar. Som els que no hem llençat aquell vot que vas fer a la paperera de la història. Som els que sabem que un procés independentista té riscos, costos, perills, i no per això ens hem tirat enrere. Som alguns dels que vam avisar que la seva pre-independència ens portaria a la pre-autonomia i no a la independència. I així ha estat. Parlem clar, sense embuts,

sense pors.

Som un exemple de regeneració democràtica, de ciutadans que volen dedicar de forma vocacional una part de la seva vida a la política, per millorar el seu entorn i per posar els ajuntaments al servei del país.

A tall d'exemple, explico algunes polítiques municipals que hem fet, per demostrar l'estil, els valors i la línia de Primàries als municipis.

A Alcoletge, Unides i Units per Alcoletge. Primàries Catalunya va assolir la batllia. L'alcalde i el seu fantàstic equip han demostrat que es pot fer política de proximitat, transparent, participativa i rigorosa. Fent cas de la gent que en sap (interventor, secretari d'ajuntament, etc.), usant els diners públics de forma austera i responsable i consultant constantment als ciutadans sobre diferents temes que els preocupen (festes majors, nou complex esportiu, etc). Amb pressupostos participatius, amb un projecte ampli per la ciutat, fomentant la consciència ecològica dels seus habitants, informant constantment del que fan –en un exemple de rendició comptes (amb el seu “2 minuts”), impulsant projectes potents com *VisitAlcoletge* per fomentar el turisme.– Un seguit de mesures que ha comportat que creixés la seva població. Gràcies a l'esforç desinteressat de molta gent compromesa amb el seu poble.

A Sant Vicenç de Montalt, Som-Hi Sant Vicenç. Primàries Catalunya van aconseguir representació, i després d'un temps de reflexió van decidir entrar al govern municipal per mostrar la seva voluntat d'unitat política i com diuen ells “demostrar que un grup de persones que mai havien format part del consistori podien gestionar les regidories amb rigor, honestat i amb l'única voluntat de prioritzar els interessos del municipi per sobre dels personals”, tot promocionant l'estalvi energètic i un consum responsable, fent un poble més verd (revegetant diferents indrets de la vila i aconseguint

aprovar la creació d'una comissió informativa de medi ambient) i lluitant contra els discursos masclistes i la crispació política. Per altra banda, la transparència l'exerceixen en el web en l'apartat "Comunicació" i especialment en el subapartat "Què ha passat al Ple?" explicant què es cou al consistori. Un altre exemple d'humilitat, senzillesa i feina ben feta.

Al Vendrell, Primàries Vendrell, gràcies a haver aconseguit representació, va presentar una moció al Ple que va traspasar el debat del seu municipi. Fins i tot va aparèixer a TV3, davant la transcendència de la idea. Es tractava d'aturar la darrera tendència dels bancs a menystenir el servei presencial a la gent gran per tal de maximitzar els seus ja escandalosos beneficis. Per tal de pressionar els bancs perquè atuessin el constant tancament de caixers i el mal servei, es va aprovar la moció de Primàries, que demanava incrementar la taxa per ocupació de la via pública als bancs que no atenguessin degudament a la ciutadania i que afecta especialment els ancians. Aquesta moció es va estendre com una taca d'oli. Gràcies a Primàries, els que "no tenien programa" o "no saben fer res més que parlar d'independència". El resultat el va recollir aquest mateix diari: ["Primàries Vendrell aconsegueix que CaixaBank amplii el seu horari d'atenció a la gent gran"](#). Un èxit. Idees senzilles al servei del poble liderades per gent que posa tots els seus esforços a millorar el benestar de tots plegats.

A Manresa, Primàries Manresa no va assolir cap regidoria. Això no ha impedit que constantment presenti mesures polítiques locals per solucionar alguns dels problemes endèmics que té la ciutat i que la fan dependre de multinacionals antiètiques (deficiència en les comunicacions, manca de participació ciutadana real, contractes municipals a empreses de l'IBEX-35, etc.). També han influenciat al govern local amb algunes mesures que l'Ajuntament ha acabat duent a terme com l'ajornament del pagament de tributs municipals davant la crisi econòmica provocada per la pandèmia, dur a terme una

informació actualitzada de la situació de la pandèmia a la ciutat (que feia Primàries Manresa a través del seu Twitter per la manca d'un sistema adequat per part del consistori), etc. En comptes de deixar-ho córrer, per no assolir representació, han influenciat en la política local i han aconseguit cert ressò mediàtic. Us imagineu què podrien fer amb algun regidor al Ple?

A Granollers per la Independència – Primàries van decidir que les persones que es presentaven i aconseguissin representació ho farien per estar-hi dos anys. Tocar poder durant molt temps corromp a moltes persones. És per això que la seva regidora, al cap de dos anys de molt bona feina, va plegar. Alguns ciutadans els hi preguntaven: “que s’ha enfadat amb vosaltres?”; o sigui, alguns ciutadans no s’avenen a entendre que no, que realment el que prometen ho fan i ja està. Està tan injuriada la política (per desgràcia) que no entenen que no es mantinguin “a la cadira” tot i el que s’havia promès. Això hauria de ser la norma i no l’anècdota. Un altre exemple d'exemplaritat fou el fet que van decidir renunciar a les aportacions del grup municipal pels mesos d'abril i maig del pitjor any de la pandèmia, i es va renunciar a l'assignació com a portaveu del grup. Decisions que no es van estendre entre els companys d'altres formacions.

A Montornès, Montornès per la República – Primàries, tot i les diferents pintades feixistes als seus locals, no s’han acovardit i han continuat amb la tasca municipal pressionant perquè es dugui a terme una residència de gent gran, perquè la ciutadania torni a tenir l’opció de participar en els Plens (com passava abans) i qüestionant que no es canviï el Reglament Orgànic Municipal per tal de millorar la participació ciutadana.

No he posat cap nom perquè Primàries són molts noms, molta gent voluntària que sí que creu en la República catalana independent, en la participació ciutadana i en la nació catalana. I em pregunto: amb aquestes actituds, amb aquesta

gent, a les institucions nacionals, estariem igual? Jo crec que no. Per això t'engresco a presentar-te, a votar, a participar del programa electoral de les llistes municipals que es presentin i si no n'hi ha, constitueix tu un grup de Primàries. Tenim més d'un any per preparar una bona campanya electoral. Hi som a temps.

Tots aquests exemples demostren que es pot fer política d'una forma diferent, que hi ha projectes de ciutat allunyats del partidisme, del centralisme barceloní i dels interessos espuris i que hi ha persones valentes que volen fer la independència perquè no faran mai de la política representativa una professió, un negoci, una presó pels seus ideals. Ara mateix, el millor mètode per fer una llista popular, cívica és que tothom tingui dret a presentar-se com a candidat i candidata, a votar l'ordre dels candidats de la llista i a participar de la confecció del programa electoral.

Més enllà del fangar en què s'ha convertit la política institucional. Més enllà de tota aquella gent que diu que ho deixem córrer. Més enllà de tots els que estan ajudant a aquesta desmobilització. Hi ha una feina de formigueta que no es veu que s'hauria de convertir en l'espai per tots els desencisats, independentistes de debò, que no ajudaran a la desmobilització a la qual ens porta la partitocràcia catalana i els seus tentacles.

Hi som a temps.